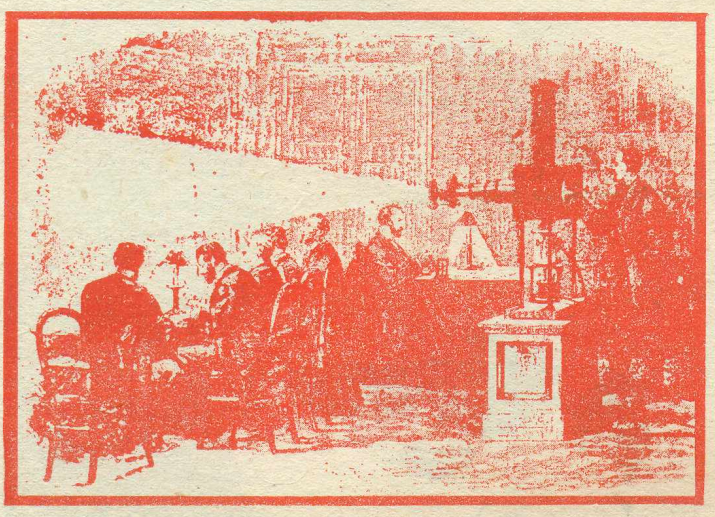
1CS16 26. IV 1972 OMLADINSKI TJEDNIK

razgovorčić

u kk »zagreb«

Navratite li četvrtkom u podzemne prostorije »Narodne tehnike« na Trgu Žrtava Fašizma pa se nađete među grupom mladih ljudi koja sjedi i stoji, čavrlja i puši, ili gleda filmove — stigli ste u kino-klub »Zagreb«. Na jednoj od klupskih »večeri četvrtkom« razgovarali smo s nekim članovima ovog najstarijeg kino-kluba u Hrvatskoj i Jugoslaviji (osnovan je 1935!), koji je, međutim, po današnjoj dobnoj strukturi članstva mlađi nego ikada ranije.

Već po sili hijerarhije (kojoj se tako teško odupiremo) prvog smo za rukav i jezik povukli **Krešimira Lessela, predsjednika KKZ. Omladinski tjednik: Što Kino-klub pruža svojim članovima? Kakve aktivnosti danas provodi i što planira?**

Krešimir Lessel: KKZ je okrenut omladini grada Zagreba. Pruža joj sve mogućnosti da se bavi amaterskim filmom. Stotinjak sadašnjih članova, od čega dvadesetak aktivnih, položivši naše kino-amaterske tečajeve dobivaju osnovne tehničke i estetičke pojmove o filmu.

Njima se, kasnije, omogućava realizacija filmova bilo kao scenaristima ili glumcima, snimateljima, ili pak režiserima . . .

Filmovi se prikazuju na više od 20 amaterskih festivala u zemlji, a prema osvojenim festivalskim nagradama autori se boduju i dobivaju zvanja (kino-amater I. klase, majstorski kandidat, majstor amaterskog filma). Koristim priliku obavijestiti sve zainteresirane da će slijedeći kino-tečaj započeti u veljači.

Naravno, osim te aktivnosti namjeravamo slijedeće godine intenzivirati klupsku djelatnost češćim projekcijama amatera iz inozemstva, iz drugih gradova Jugoslavije, zatim diskusijskim večerima. Nadalje, namjeravamo u ovom, prilično prikladnom prostoru organizirati izložbe mladih a neafirmiranih slikara, umjetničkih fotografa . . .

Želimo se efikasnije povezati s omladinskim organizacijama i klubovima mladih. Ukoliko budemo imali moralnog i financijskog razu-

korativnost mi nipošto nije ambicija.

Ovo, u kino-klubu »Zagreb« prva mi je samostalna izložba i predstavlja tek fazu mog razvijanja.

Pošao sam od figurativnog, potez me odveo do, recimo, apstraktne dekorativnosti, a mislim da ću završiti u — reljefu. Htio bih da mi se, za recimo dvije godine, omogući izložba na kojoj bi sâm provjerio ovo što sam rekao.

Osim slikanja i studiranja? Pa bavio sam se kazališnom scenografijom u studentskom kazalištu za djecu »Malik Tintilinić«, a bavim se i fotografijom.

Među omladinom smo susreli jednog — starijeg. **Milovan Vukičević nastavnik je i voditelj pionirskog kino kluba škole »Nikola Luketić Kozarčanin«, Strma cesta, Zagreb.**

Omladinski tjednik: Recite nam, u nekoliko riječi, kakav je način rada u pionirskom kino klubu »Pentaka 8 b« i kakvi vas problemi tište?

Milovan Vukičević: Naš kino klub je, zapravo, skupina petnaestak učenika koji su počeli snimati filmove u petom razredu. Od tada je proteklo četiri godine, osvojili smo mnoga priznanja na republičkim i saveznim revijama amaterskog filma, a danas učenici rade filmove već prilično samostalno.

Osnovna nam je poteškoća nedostatak filmskog materijala. (S tehnikom još kako-tako.)

Ove godine pet različitih ekipa snima samostalno svoje filmove i takav masovan rad zahtijeva dosta materijala — kojeg nemamo.

Ranije smo svi zajedno radili — kolektivni film, pa nam je materijala trebalo manje. No Kino savez Hrvatske obećao nam je pomoći.

Vrlo je interesantno da za četiri godine rada od Škole nismo dobili ništa osim kino-projektora prošle godine. Od članstva kluba posebno bih istakao učenika **Ogresta Zrinka** koji radi svoje filmove već sasvim samostalno.

Posljednji sugovornik bio na je **Željko Radivoj, autor.**

u kk »zagreb«

Navratite li četvrtkom u podzemne prostorije »Narodne tehnike« na Trgu Žrtava Fašizma pa se nađete među grupom mladih ljudi koja sjedi i stoji, čavrlja i puši, ili gleda filmove — stigli ste u kino-klub »Zagreb«. Na jednoj od klupskih »večeri četvrtkom« razgovarali smo s nekim članovima ovog najstarijeg kino-kluba u Hrvatskoj i Jugoslaviji (osnovan je 1935!), koji je, međutim, po današnjoj dobnoj strukturi članstva mlađi nego ikada ranije.

Već po sili hijerarhije (kojoj se tako teško odupiremo) prvog smo za rukav i jezik povukli **Krešimira Lessela, predsjednika KKZ.**

Omladinski tjednik: Što Kino-klub pruža svojim članovima? Kakve aktivnosti danas provodi i što planira?

Krešimir Lessel: KKZ je okrenut omladini grada Zagreba. Pruža joj sve mogućnosti da se bavi amaterskim filmom. Stotinjak sadašnjih članova, od čega dvadesetak aktivnih, položivši naše kino-amaterske tečajeve dobivaju osnovne tehničke i estetičke pojmove o filmu.

Njima se, kasnije, omogućava realizacija filmova bilo kao scenaristima ili glumcima, snimateljima, ili pak režiserima . . .

Filmovi se prikazuju na više od 20 amaterskih festivala u zemlji, a prema osvojenim festivalskim nagradama autori se boduju i dobivaju zvanja (kino-amater I. klase, majstorski kandidat, majstor amaterskog filma). Koristim priliku obavijestiti sve zainteresirane da će slijedeći kino-tečaj započeti u veljači.

Naravno, osim te aktivnosti namjeravamo slijedeće godine intenzivirati klupsku djelatnost češćim projekcijama amatera iz inozemstva, iz drugih gradova Jugoslavije, zatim diskusijskim večerima. Nadalje, namjeravamo u ovom, prilično prikladnom prostoru organizirati izložbe mladih a neafirmiranih slikara, umjetničkih fotografa . . .

Želimo se efikasnije povezati s omladinskim organizacijama i klubovima mladih. Ukoliko budemo imali moralnog i financijskog razumijevanja organizirat ćemo filmske projekcije i razgovore po školama, radnim kolektivima, disco-ima, omladinskim klubovima i drugdje . . .

Slijedeći sugovornik bio nam je **Robert Mladić, slikar (amater),** inače student ekonomije.

Omladinski tjednik: Ti si slikar-amater. Kako slikaš i zašto slikaš ?

Robert Mladić: Da, amater. Ali mislim da su te komparacije (likovnjak, akademski slikar, amater, ekonomist) neozbiljne, da su bez veze.

A, zašto slikam? Valjda iz potrebe da uspostavim nekakvu komunikaciju s drugim ljudima, s gledaocima. Ne radi se samo o pukom hobiju. Poneku sliku i prodam.

Zašto ih kupuju? Pa valjda zbog njihove dekorativnosti. No ta dekorativnost mi nipošto nije ambicija.

Ovo, u kino-klubu »Zagreb« prva mi je samostalna izložba i predstavlja tek fazu mog razvijanja.

Pošao sam od figurativnog, potez me odveo do, recimo, apstraktne dekorativnosti, a mislim da ću završiti u — reljefu. Htio bih da mi se, za recimo dvije godine, omogući izložba na kojoj bi sâm provjerio ovo što sam rekao.

Osim slikanja i studiranja? Pa bavio sam se kazališnom scenografijom u studentskom kazalištu za djecu »Malik Tintilinić«, a bavim se i fotografijom.

Među omladinom smo susreli jednog — starijeg. **Milovan Vukičević nastavnik je i voditelj pionirskog kino kluba škole »Nikola Luketić Kozarčanin«, Strma cesta, Zagreb.**

Omladinski tjednik: Recite nam, u nekoliko riječi, kakav je način rada u pionirskom kino klubu »Pentaka 8 b« i kakvi vas problemi tište?

Milovan Vukičević: Naš kino klub je, zapravo, skupina petnaestak učenika koji su počeli snimati filmove u petom razredu. Od tada je proteklo četiri godine, osvojili smo mnoga priznanja na republičkim i saveznim revijama amaterskog filma, a danas učenici rade filmove već prilično samostalno.

Osnovna nam je poteškoća nedostatak filmskog materijala. (S tehnikom još kako-tako.)

Ove godine pet različitih ekipa snima samostalno svoje filmove i takav masovan rad zahtijeva dosta materijala — kojeg nemamo.

Ranije smo svi zajedno radili — kolektivni film, pa nam je materijala trebalo manje. No Kino savez Hrvatske obećao nam je pomoći.

Vrlo je interesantno da za četiri godine rada od Škole nismo dobili ništa osim kino-projektora prošle godine. Od članstva kluba posebno bih istakao učenika **Ogresta Zrinka** koji radi svoje filmove već sasvim samostalno.

Posljednji sugovornik bio na je **Željko Radivoj, autor.**

Omladinski tjednik: Što za tebe znači bavljenje amaterskim filmom?

Željko Radivoj: Prvo bih ispravio da se ja ne »bavim« filmom, nego radim film. Također ne priznajem razliku između amaterskog i tzv. profesionalnog filma. Razlika je samo u novčanom smislu. Filmom se pokušavam izražavati, kontaktirati s okolinom. Jednostavno osjećam potrebu za tim, a ako to jednog dana bude bilo na 35 mm, tim bolje.

Kod nas, u klubu, postoji ideja da napravimo cjelovečernji film sastavljen od nekoliko kratkih filmova raznih autora, no taj projekt ovisi o mnogo elemenata.

pribilježio:
milivoj puhlovski